

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

[Ἀπόσπασμα]

I

ΑΡΡΩ τὴν βλέπω τώρα τὴν κονκλίτσα μου νὰ τρέχει εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σχολείου, μίαν μεγάλην λιθόστρωτον αὐλὴν, στολισμένην με πελωρίαν ἀκακίαν, νὰ παίξῃ πεταχτὴ με τὰς συμμαθητρίας της, νὰ γελά, νὰ φλυαρῇ, σὰν χελιδονάκι.

Κ' ἐγὼ—μόλις 12 ἐτῶν τότε—μὲ τὴν τρυφερωτέραν στοργὴν παρακολουθοῦσα κάθε βῆμά της· μετὸ ἱερώτερον αἶσθημα τὴν περιέζωνα εἰς τὸ στήθος μου τὸ παιδικόν.

Αἴ! ποίος θὰ τὸ ἐπίστευε;... Τὴν ἀγαποῦσα, τὴν ἐλάτρευα!...

* *

Τὸ σχολεῖον, τὸ ἄχαρι σχολεῖον ποῦ τόσο μαῦρο φαίνεται στὰ μάτια τῶν παιδιῶν, ἐμένα μοῦ ἐφαίνετο παράδεισος. "Ὀλη ἡ εὐτυχία, ὅλη ἡ χαρὰ μέσα ἐκεῖ ἦτο κλεισμένη.

Πῶς ὄχι; Μόνον ἐδῶ μποροῦσα ν' ἀντικρῶσω τὰ μάτια της—κατὶ μάτια!—μόνον ἐδῶ μποροῦσα ν' ἀκούσω τὴ μεταλλικὴ της φωνοῦλα.

Ὁ δρόμος τοῦ σπιτιοῦ της ἦτο τόνον ἀπόκεντρος, τόνον ἀνάποδος, ποῦ, ἂν περνοῦσα, ἐνόμιζα μετὸ ὅλην τὴν μικράν, τὴν γελοίαν ἀκόμη ἡλικίαν μου, πῶς ὅλοι θὰ μ' ἐκύτταζαν παράξενα. Θὰ με παρεξηγοῦσαν. "Ἐπρεπε κανεὶς νὰ ἔχῃ ἐργασίαν διὰ νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ... Μοῖρά μου κακὴ, ποῦ πῆγες κ' ἔχωσες τὸ σπίτι της!...

Καὶ τὸ σχολικόν διάστημα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἔτρεχε περωτόν, ἔτρεχεν εὐτυχισμένον.

* *

Τί μαῦρες ποῦ μ' ἐφαίνοντο αἱ παύσεις!

Πῶς θὰ περνοῦσαν δύο ὀλόκληροι μῆνες χωρὶς νὰ τὴν ἰδῶ, χωρὶς νὰ τὴν θαυμάσω; Μόλις τέσσαρες ἕως πέντε φορές κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ θὰ συνέπεσε νὰ τὴν συναντήσω τυχαίως. Ἦτο τόσον ἀπόκεντρος, τόσον ἀνάποδος ὁ δρόμος τοῦ σπιτιοῦ της!...

Ἀνάποδος... Καὶ ὅμως πόσον γλυκός, πόσον μυροβόλος, πόσον αἰγλήεις μοῦ ἐφαίνετο! Δρόμος γεμάτος ἀπὸ μυστήριο, γεμάτος ἀπὸ φῶς, ἀπὸ μαγεία! Χωρὶς ἄλλο, αὐτὸς ἦτον ὁ δρόμος, ποῦ ἔφερεν ἴσια εἰς τὸν Παράδεισον!...

Ἄχ! χρόνια μου ἀγαπητά, χρόνια μου εὐτυχισμένα! Πῶς μοῦ φτερώνετε τὴν καρδιά μου κάθε φορά ποῦ σὰς ἐπαναφέρω στὴ μνήμη μου!

* * *

Ἐνθυμοῦμαι...

Τὴν ἑναρξιν τοῦ τελευταίου σχολικοῦ ἔτους, ποῦ εἶχα νὰ διανύσω εἰς τὴν πατρίδα μου, ἠνώνησεν ἰδιαίτατα ἡ Τύχη.

Ἐκαστος διδάσκαλος εἶχε τότε ἐντὸς τῆς αὐτῆς παραδόσεως δύο τάξεις, τὰς τάξεις τῶν ὁποίων παρέδιδε τὰ γλωσσικά, καὶ τὸ ἔτος ἐκεῖνο συνέπεσε νὰ μᾶς τοποθετήσουν μέσα εἰς τὴν ἴδια παράδοσιν.

Τί εὐτυχία ἦτον αὐτὴ ποῦ μοῦ χάριζεν ἡ Μοῖρα;

Θὰ τὴν ἔβλεπα τώρα ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, θὰ τὴν εἶχα πλησίον μου, ἐκεῖ, ἀπέναντί μου, θὰ τὴν ὠσφραινόμην, θὰ τὴν ἔτρωγον!... Τί εὐτυχία ἦτον αὐτή;...

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤμουν τρελός. Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν μου, πῆρα τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τὸ ἐφίλησα, ἤναψα πυρὰν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς καὶ ἐχόρευα!... Δὲν ἐγνώριζα τί ἔκαμνα. Ἡ μητέρα μου ἐσταυροκοπεῖτο καὶ ὁ πατήρ μου... θὰ μοῦ τις ἔβρεχε. Ἦμουν τρελός!...

Ὅταν ἦλθεν ἡ μεταμεσημβρινὴ ὥρα διὰ τὴν σχολὴν, εἶχα φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς μέθης, μέθης ἀπὸ χαρὰν, μέθης ἀπὸ εὐτυχίαν. Ἐκαθάρισα ἐπιμελῶς τὰ ῥοῦχά μου, ἐκτένισα μέ ὄσσην ἠδυνάμην φιλοκαλίαν τὰ μαλλιά μου καὶ ἐπέταξα πρὸς τὸ σχολεῖον.

Ἐντὸς ὀλίγου ἦλθε κ' ἐκείνη... κομπή, χαρίεσσα, μυροβόλος...

Ἡ καρδιά μου ἐκτύπα δυνατά. Τὸ στήθος μου ἐπλημυροῦσε καὶ ἤθελε νὰ ἐκχειλίση. Ἐλαβα τεμάχιον χάρτου καὶ ἐσκόρπισα τοὺς στοχασμούς μου: ἔγραψα.

Τί ἔγραψα;

Ὅ,τι ἐγνώριζε τότε ἡ παιδικὴ μου φαντασία: στίχους δῆθεν... ἀκανονίστους, ποιήματα τάχα... εἰς τὸ πεζόν, μέτρα ἀνομοιοκατάληκτα... ἀλλ' ἐν τούτοις πόσον ἀγνά, πόσον εἰλικρινῆ, πόσον ἱερά!

* * *

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μου, κανεὶς ἀπὸ τοὺς παιδικούς μου φίλους δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ μ' ἐννοήσῃ. Ἐνας-δύο, εἰς τοὺς

ὁποίους ἐτόλμησα νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὸ αἶσθημά μου, μὲ ὑπεδέχθησαν σχεδὸν μὲ εἰρωνείαν. Τοὺς διηγούμην ὅ,τι ἤσθανόμην δι' αὐτὴν κ' ἐκεῖνοι ἠπόρουν!

Ἐκτοτε προσεπάθησα νὰ κρύψω ἐπιμελῶς ἀπὸ πάντα οἰονδήποτε τὸ πάθος μου.

Αἴ! καὶ ὅμως, ἐὰν ἐπρόσεχε κανεὶς ὀλίγον, πόσον γρήγορα θὰ μ' ἀπεκάλυπτε!

Σὰν παπαροῦνα ἐκοκκίνιζα, ὅταν ὅλως κατὰ τύχην μου ἀνέφεραν τὸ ὄνομά της οἱ συμμαθηταὶ μου. Ἐψέλλιζα ἀκατανόητα, ὅταν ἐτύχαινε νὰ εὗρεθῇ ἀπροόπτως πλησίον μου.

Καὶ ἐνθυμοῦμαι καλά!... Οὐδέποτε ἔλαβον τὴν τόλμην νὰ τὴν πλησιάσω, νὰ τῆς ὁμιλήσω.

Ἄλλοι οἱ συνταξιῶταί μου, ὅλοι οἱ συνταξιῶταί της, καὶ μερικοὶ ἀκόμη ῥακένδυτοι, ἀπαθέστατα συνωμίλουν μετ' αὐτῆς, συνηζήτουν κ' ἐγὼ... μόνος ἐγὼ δὲν ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ἄξιον νὰ τὴν προσεγγίσω, νὰ τῆς ἀποτείνω μίαν λέξιν.

Ἡμέραν τινὰ ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ μικρὸ μου μαχαιράκι διὰ τὸ μολυβδοκόνδυλον.

Ἔγωγε, ῥίγη, ῥίγη, ῥίγη!

Θαρρῶ ἀκούω τώρα αὐτολεξεὶ τὰ λόγια της τὰ ὀλόγλυκα, ποῦ βγῆκαν ἀπὸ τὸ μικρὸ της στοματάκι.

Πῶς δὲν ἐλιποθύμησα! Ἔτρεμον οἱ πόδες μου ὅταν νὰ ἔσταματοῦσε τὸ αἶμα μου, ἢ πνοή μου

Αὐτὴ, αὐτὴ λοιπὸν ἦλθε καὶ μὲ ὠμίλησε;... καὶ μ' ἐζήτησε τὸ μαχαιράκι;... Αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ;... Τὸ κομματάκι αὐτὸ τοῦ Πα-ραδείσου, τὸ ὅποιον ἐδρατέτευσε μίαν αὐγὴν, ἵνα κατέλθῃ στὸ χωριό μας ἐδῶ κάτω;... Πῶς δὲν ἐλιποθύμησα!

Ἀλήθεια! ἦτο τόσον πολὺ, τόσον ἱερὸ τὸ αἶσθημά μου, μὲ ὅλην τὴν μικράν μου ἡλικίαν!

Ἄχ! πρώτη μου ἀγάπη!

II

Κυλοῦν τὰ χρόνια εἰς τὸν τροχὸν τοῦ ἀπείρου καὶ ἡ χρυσοῦ ἡλικία τῆς εὐδαιμονίας—μία σταλαγματιά εἰς τὴν τρικυμίαν τοῦ βίου—παρέρχεται ἀστραπιαίως τότε ἀκριβῶς, ὅταν καταστῶμεν ἱκανοὶ νὰ τὴν ἀντιληφθῶμεν.

Πέρασαν τὰ σχολικὰ ἔτη τῆς πατρίδος μου καὶ οἱ γονεῖς μου μὲ ἀπέστειλαν εἰς τὸ Γυμνάσιον, μακρὰν τῆς γενετείρας μου, μακρὰν τῶν δύο φωτοβόλων ὀφθαλμῶν, ποῦ ἐγλύκαναν τὰ παιδικὰ μου χρόνια τῆς ζωῆς...

Ἔγωγε, γιατί τόσον μικρά, γιατί τόσον ὀλίγη ἢ ἀναλαμπὴ τῆς εὐτυχίας εἰς τὸν κόσμον τοῦτον;...

***

Πάει πιά ἀπὸ μένα κάθε τέρψις, κάθε ἀπόλαυσις· πάει ἡ χαρὰ μου ἢ τρελὴ τῶν δώδεκα ἐτῶν, ἐπέταξε σὰν ὄνειρο.

Καμμία εὐχαρίστησις, καμμία ἡδονή, καμμία τέρψις! Μόνο κατήφεια, μελαγχολία, σφίξιμο καρδιάς, ζουφροαναστενάγματα...

Τὰ χεῖλη μου τὰ εὐθυμα, ποῦ τόσο χαροπὰ τραγούδια τῆς ἔψαλλον ἄλλοτε, ἐπλάκωσε τώρα πίκρα, πίκρα καυτερή!

Ποῦ εἶνε τὰ τρεχάματα στὴν ἀκακία ἀπὸ κάτω τῆς σχολῆς; Ποῦ εἶνε οἱ περιπάτοι στ' **Ἀφεντικὰ τ' Ἀλώνια**; Ποῦ εἶνε τῆς Πρωτομαγιάς ἡ ἐκδρομὴ ἡ σχολικὴ ἀπάνω στὸ **Μετόχι** τὸ δροσόλουστο, ὁποῦ πηγαίναμε μὲ τὸ φαγὶ μας ἀπὸ τὸ πρωῖ καὶ χαιρετούσαμε τὴν ἀνοιξὶ μὲ τὴν τρελή μας τὴ χαρὰ τὴν παιδική; ..

Ἄχ! τί γιορτὴ, τί σχολικὴ πανήγυρις ἦταν ἐκείνη τῆς Πρωτομαγιάς! ... Νὰ βλέπῃς τὴν κονκλίτσα σου μὲ τὰ μικρὰ χεράκια νὰ μαζεύῃ ἄνθη καὶ νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ στὴν πρασινάδα τῆ γλυκειά. Νὰ θέλῃς νὰ τὴν πλησιάσῃς, νὰ τὴν βοηθήσῃς εἰς τὸ μάζευμα τῶν λουλουδιῶν καὶ νὰ μὴ δύνασαι, νὰ μὴ τολμᾷς καὶ νὰ σοῦ φθάνῃ μόνον ποῦ τὴν βλέπεις, ποῦ τὴν λαχταρᾷς! ...

Τώρα... πᾶνε ὅλα, ἔσβυσαν, πέταξαν σάν ὄνειρο.

Καὶ νᾶταν μόνον τόσα, αἶ, ὑπομονή! Μὰ ἐμένα ἀκόμα μεγαλύτερα φαρμάκια ἢ Μοῖρᾶ μου ἢ φθονερὴ μ' ἐπότισε μακρυνὰ ἀπὸ τὰ δυὸ μου μάτια τὰ ὀλόγλυκα στῆς ξενητειᾶς τὸ χῶμα.

Ἄχ! πρώτη μου ἀγάπη! ...

(Θεσσαλονίκη)

Ι. Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

21^Η ΜΑΪΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩΙ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΙ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ

Εἰς Τραπεζοῦντα

ΩΣΒΕΙ αὔρα δρυμοῦ ταπεινὴ
πλὴν τηλόθεν ἐκθύμως θροοῦσα
χαιρετίζει παιδρᾶ τῆ φωνῆ
τὴν σεπτὴν ἐσρτὴν σας ἢ Μοῦσα.

Τερπνὴ δρόσου πνοὴ εἰς ἀγῆς
σελαγίζοντα φῶτα ποικίλα
ἐπὶ πάσης ἀπλοῦται τῆς γῆς
καὶ ραντίζει τῶν ρόδων τὰ φύλλα.

Μὲ ὑγρὸν ἐκ χαρᾶς ὀφθαλμὸν
νοερῶς πρὸς τὸν οἶκον σας βαίνω
καὶ μὲ στῆθος κροτοῦν ἐκ παλμῶν
δι' ἀπείρων εὐχῶν μου σᾶς ραίνω.

Κερασοῦς)

ΙΩΑΝ. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ